

Vạn Năng Bảo Bảo

Contents

Vạn Năng Bảo Bảo	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16

Vạn Năng Bảo Bảo

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, ngụy phụ tử, luyến đồng, H văn, HEEdit: Bạch ThốBeta: Hắc TrưChỉ cần đi công tác có ba n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nang-bao-bao>

1. Chương 1: Tiết Tử

“A a! Cục cưng, thoải mái quá, không cần sờ nữa, chú sắp không được!”

“Đã nói với chú, nếu một thì buổi trưa nấu canh rắn hầm bổ cho thân thể tốt lên, sao lại không chịu nghe.”

Bàn tay bé nhỏ của Bảo Bảo liên tục vuốt ve vật gồ gề của ta, nơi đó của ta không chịu thua bắt đầu chảy ra chất lỏng, ta biết chính mình sắp không xong!

Lòng tự tôn của ta không cho ta bắn ở trong tay Bảo Bảo, nhưng vừa muốn mở miệng nói chuyện lại bất tri bất giác bắn ra trên tay của hắn.

“Ồ ồ!”

Một tiếng rên la gợi cảm, ta đạt đến cao trào, mắt ta mờ lung lung mở ra, ta vốn định nhìn xem Bảo Bảo bưng bình sẽ dùng loại ánh mắt nào nhìn ta, sau đó ôm hắn vào lòng mà thân thiết một chút, chẳng ngờ lúc mở mắt ra liền thấy một mảnh hắc ám, ta liền nhớ ta đang đi công tác.

“Ai!”

Thật sự bị ai, đi công tác chỉ có ba ngày mà thôi, hôm nay cảm thấy mệt mỏi, vừa lên giường liền ngủ, sau đó lại bắt đầu loại mộng này khiến cho chính mình cũng không hiểu được, chính mình như thế nào lại thấy mộng xuân như thế này?

Ta đã ở cùng Bảo Bảo hai năm, tình của ta, ân của ta, tiền của ta, những ước mơ của ta đều do Bảo Bảo nắm giữ, chỉ có trời mới biết hẳn chỉ là tiểu nam hài vừa mới mười tuổi mà thôi.

Chuyện đêm nay nhất định không thể để cho hắn biết, bằng không Bảo Bảo sẽ cười nhạo ta thậm hư, chỉ nghĩ tới hắn liền có thể mộng xuân.

“Canh rắn?”

Ta không rõ như thế nào lại nghĩ tới cái này? Ngày mai giữa trưa là có thể về nhà, không biết Bảo Bảo ở nhà một mình trong ba ngày có chuyện gì không? Có lẽ mình nên quan tâm một chút, dù sao hai năm nay cuộc sống của ta đều được Bảo Bảo chiếu cố.

Ngồi dậy trên giường, như thế nào cũng không thể nào ngủ lại được, nhìn đồng hồ chỉ mới chín giờ tối, có lẽ giờ này Bảo Bảo cũng chưa có ngủ, vì thế kìm lòng không nổi mà lấy điện thoại, trong lòng liền sớm quen ước định của mình với Bảo Bảo, không có gì quan trọng không cần gọi điện về.

Điện thoại vang lên hai tiếng. Bên kia liền truyền đến thanh âm mềm nhẹ của Bảo Bảo.

“Xin chào, ngài tìm ai?”

“Là ta! Bảo Bảo!”

“Chú xảy ra chuyện gì sao?”

Bộ dáng bên kia của Bảo Bảo thực sốt ruột, hẳn nhớ đã dặn không có việc gì quan trọng thì không cần gọi điện về.

“Không, ngày mai sẽ trở về, ngủ không được, muốn nhìn con một chút cũng không thể, nhưng có thể nghe thanh âm của con cũng được rồi.”

“Thực nhàm chán, chú không ngủ được là chuyện của chú, chú không muốn ngày mai con đến trường nữa sao?”

“Đồ đồ.....”

Thẳng đến phía bên kia truyền đến thanh âm điện thoại bị treo, Quan Chính mới bất đắc dĩ nở nụ cười mà đem điện thoại tắt đi.

Lại nói tiếp, y có thể rất nhàm chán, đêm dài không ngủ được lại làm cho y nhớ đến lần đầu gặp cục cưng, còn có những lời nói của người ngoài.

2. Chương 2

Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp cục cưng.

Ngày đó ta cùng tân nương tử của ta về nhà, đi ngang qua một trường tiểu học nàng kêu lái xe ngừng lại.

Ta thấy một tiểu hài tử thật đáng yêu đi tới, nàng giới thiệu với ta, y chính là đệ đệ của nàng, ta cũng tin. Sau này ba người chúng ta ở chung một chỗ nên ta cũng cố ý cười lấy lòng y.

Nhưng tiểu hài tử kia cũng không được tự nhiên cho lắm mà bắt đầu uốn éo nói một câu.

“Cũng không tệ lắm a.”

Ta biết ý của y đang nói ta không tệ lắm. Đúng là vật nhỏ đáng yêu.

Những ngày kết hôn trôi qua thật nhanh, lão bà của ta làm đồ ăn tốt lắm, nơi làm việc của ta cũng không gần nhà, nhưng vì hảo tay nghề của lão bà nên ta đã chạy về nhà mà ăn.

Cứ như vậy qua một năm, lão bà nhanh chóng qua đời, ở tang lễ của nàng ta mới biết được bảo bảo chính là nhi tử của nàng, năm nàng mười bảy tuổi đã sinh y ra liền một mình nuôi dưỡng, biết được mình bị bệnh nặng không trị được mới nghĩ đến kết hôn, mà ta chỉ giống một người thiện lương được nàng xem trọng.

Lại nói tiếp chuyện này rất đáng giận, nhưng ta thật không hối hận, vì Bảo Bảo là một đứa nhỏ hiểu biết, từ khi lão bà qua đời mỗi lần về nhà Bảo Bảo cũng đã chuẩn bị sẵn dép lê cho hần, châm sẵn nước trà. Tiểu bảo bảo thật như là tri kỷ của hần, có khi hần lại tưởng tượng hần có con thân sinh có tốt với hần như vậy hay không?

Vẫn giống như trước khi lão bà mất, ta vẫn không ra ngoài ăn, ta mua cho y phần thức ăn dành cho trẻ con, chính mình chỉ mua vài phần rau trộn để ăn, vài chai bia coi như xong buổi tối.

Bảo Bảo đối diện nhìn thật lâu gì đó! Mặt mũi nhần lại.

Ta cũng chỉ biết thực xin lỗi, dù đồ ăn có hợp tới đâu thì ăn một tháng thì cũng nhàm chán, nhưng ta lại không nghĩ ra mua cái gì cho y ăn mới tốt a.

Bảo Bảo tức giận buông gì đó đang cầm trong tay ra, ta chỉ biết y không vui, ta buông bình rượu trở về phòng lấy tiền cùng áo khoác, quyết định dẫn y ra ngoài ăn cơm.

Nhưng đợi trong chốc lát, thấy trong phòng của Bảo Bảo không có động tĩnh gì, mở cửa phòng lại không có ai, chỉ nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp truyền ra.

Ta mở cửa ra, nhìn thấy cục cưng đang nấu một cái gì đó, ta nghĩ muốn lấy nó xem đó là cái gì, nhưng cục cưng lại tức giận đẩy tay ta ra.

“Ta đang làm thịt a! Mở ra sẽ không ngon, không cần lộn xộn. Đi ra ngoài, về sau phòng bếp là của ta!”

Vật nhỏ đôi khi sẽ tức giận với ta, ta cũng đã quen, vì thể đi ra ngoài ngồi chờ, nói thật lúc ấy ta cũng không trông cậy vào bảo bảo có thể nấu thứ gì đó ăn được, một tiểu hài tử tám tuổi còn không phải để người lớn nuôi sao? Hần nghĩ hần nên yêu cầu ra ngoài ăn thôi.

Nhưng ta cũng cảm thật đau lòng, Bảo Bảo đã bỏ công ra làm thịt cho ta cũng không thể nào phá hỏng, coi như cổ vũ cục cưng vậy.

Nửa giờ sau, Bảo Bảo bưng một cái bát ra.

Ta nhìn thấy màu sắc, hương vị rất giống hương vị trước đây của nướng tử của ta làm. Đồ ăn của nướng tử quả thật hương vị thật hảo làm ta cũng có chút hoài niệm, hoài niệm hương vị thức ăn của nướng tử nấu.

Ta bắt đầu có chút lo lắng đồ cục cưng làm ăn vào sẽ đau bụng, nhưng mắt thấy thịt nướng cũng chỉ có mấy khối, xuất phát từ tò mò, nhớ kỹ đó là tò mò chứ không phải nhìn muốn ăn.

Ta vươn đôi đũa gấp một khối, vốn thầm nghĩ ném thử, nhưng cái kia hương vị thật làm ta hoài niệm, nếu không phải biết lão bà đã mất, ta sẽ nghĩ là do nàng làm.

Một khối không đủ lại một khối.

Bảo Bảo nhanh chóng dùng chiếc đũa đánh tay ta.

“Một khối là tốt rồi, không có làm phần cho ngươi, ngươi không phải đã có đồ ăn nhanh rồi sao?”

“Cục cưng tay nghề của ngươi thật hảo!”

Dù sao y cũng là tiểu hài tử! Khen y một chút cũng khiến y vui mừng, có lẽ cho hần ăn thêm mấy khối.

Nhưng không nghĩ tới cục cưng nghe xong lời này, chỉ đơn giản cầm chén lên mà ăn.

“Ngu ngốc đúng là ngu ngốc, ngươi cho rằng trước kia ai làm đồ ăn cho ngươi ăn? Bốn nữ nhân kia sao? Đã nói ngươi ngốc mà, đối với ngươi ăn thức ăn là tốt rồi. Chính ta mới là người làm! Chờ ngươi suy nghĩ kỹ cẩn thận hãy nói sau!”

Hoàn

3. Chương 3

Về vấn đề cục cưng nấu giống mẹ mẹ của y, trong đầu ta tới nửa ngày cho trời giữa trưa, ta cũng không thể nào nghĩ ra, tới giữa trưa ta mang bảo bảo ra ngoài dùng bữa trưa.

Tuy ta đi làm không tính là gần nhà, nhưng Bảo Bảo lại chuyển tới trường gần nhà, mặc kệ giữa trưa trường học cũng có cơm, ta cũng chạy về nhà dẫn y đi ra ngoài dùng bữa, tiểu bảo bảo đang ở độ tuổi trưởng thành, không thể để y ăn uống không tốt.

Cho nên mặc kệ đường xa ta vẫn chạy tới, đồng nghiệp của ta đều nói ta là người có lương tâm, vợ trước gả cho ta chính vì gặt ta, tìm cho con nàng một nơi nương tựa ngồi ăn không, như người khác đã để cho hài tử đó tự sinh tự diệt, nhưng mà ta.....

Nói thật ta làm không được! Tuy nói hài tử này không phải là hài tử thân sinh của ta, hơn nữa đến nay cũng không chịu gọi ta một câu ba ba, hơn nữa tính tình cũng không được hảo, nhưng vật nhỏ kia quả thật hiểu chuyện lắm.

Y tựa như một tiểu tinh linh, trước kia khi mẫu thân y còn sống nàng lúc nào cũng ra ngoài đánh bài, chỉ có y và ta cùng nhau trong thời gian đó, hai phụ tử chúng ta cùng nhau ra công viên xem đá banh, cho ta cảm giác như người một nhà, làm cho ta cảm giác y như một hài tử thân sinh của ta không khác gì nhau.

Nhưng trước kia mỗi khi nói y giống hài tử của ta, tiểu cục cưng cũng sẽ không cười mà chỉ nói duy nhất một câu.

“Ta không phải là hài tử của người.”

Không phải cũng không sao! Ta chỉ biết ta thích cùng một chỗ với Bảo Bảo, cảm giác vô cùng ấm áp!

Ta vừa mới tới trước cửa nhà đã nghe được mùi hương đồ ăn quen thuộc, ừ! Thơm quá! Sẽ không là Vương bà cách vách thấy phụ tử chúng ta đáng thương qua đây nấu cơm giúp chúng ta đi? Thật sự là người tốt.

Ta vào cửa bắt đầu hương bà nói lời cảm tạ.

“Vương bà thực ngưỡng mộ lại phiền toái ngài giúp chúng ta nấu cơm.”

Ừ! Trong bếp lại không truyền ra tiếng cười sang sảng đặc trưng riêng của Vương bà, nhưng lại truyền ra tiếng kêu sợ hãi của cục cưng.

“A a a a! Người thần kinh sao? Lớn tiếng như vậy dọa ta làm đổ, ta đang mang đồ ăn ra đều bị người dạo làm đổ xuống sàn! Chán ghét!”

Thấy cục cưng kêu lớn tiếng như vậy ta chỉ sợ y bị bỏng, vì thế vội vã chạy nhanh vào phòng bếp, lo lắng ngồi xổm xuống cầm lấy tay Bảo Bảo mà nhìn.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy! Bị bỏng sao? Ta xem xem!”

Bảo Bảo dùng đại lực đem bàn tay bé nhỏ của mình thu về. Lấy ngón tay chỉ thẳng ta mà nói.

“Cách ta xa một chút, ta không bỏng như người! Ta muốn ăn cơm.”

Nói xong y liền xoay người cố sức đem đĩa rau xào dùng hai tay để lên bếp, sau đó cẩn thận lấy thức ăn từ trong bát ra. Một lúc sau, y lấy cái bánh bao sau đó xoay người đem ra ngoài.

Ta quan sát nhìn thấy, ủa! Thịt nướng độn khoai tây! Xem ra không sai đâu! Ta cầm chén lớn đem đồ ăn trong nồi múc vào, vừa xúc lên liền thấy, không thể nào! Bánh bao nóng sao chỉ có một cái? Xem ra Vương bà sơ sót, nhìn xem bên cạnh còn có một gói đồ ăn trong đó còn hai cái bánh lạnh, không quan hệ, liền ăn như vậy.

Ta để thức ăn lên bàn, cục cưng một cái cũng không nhìn đến ta, y thực không hề muốn nhìn đến bộ dáng của ta. Vì thế ta chỉ cố gắng tìm đề tài để nói với y.

“Bảo Bảo có hay không nói với Vương bà lời cảm tạ a! Luôn phiền toái người ta nấu cho mình dù sao cũng cảm ơn để đúng lễ.”

Cục cứng mở to mắt nhìn ta, gần từng tiếng oán giận nói.

“Thức ăn này là do ta làm, nếu người thích ăn đồ của Vương bà làm, ta làm người sẽ không muốn ăn, đem đồ ăn trả lại cho ta.”

Cục cứng đem chén lớn ta lấy ra đoạt đi, làm bộ hướng tới WC đi đến. Vừa đi vừa nói.

“Không thích, ta đổ vào WC cũng không cho người ăn.”

Không thể nào?! CƠM TRƯA của ta, đồ ăn ta thường ăn, mọi sự tình.

Ta từ phía sau ôm lấy cục cứng, trước khi bảo bảo đem đồ ăn đổ đi.

“Bảo Bảo đồ ăn này là người làm sao? Người nói thật chứ?”

“Đương nhiên ta làm, ngay cả điểm tâm, cơm trưa, cơm chiều một năm trước đều do ta làm, ta chẳng thấy hay ho gì, bốn nữ nhân kia đều nói là do nàng làm! Ngu ngốc!”

“Cục cứng, người là nói trước kia cơm là người làm?”

Chuyện này cần phải hỏi rõ ràng.

Ta ôm Bảo Bảo ngồi lại trên ghế, vừa ăn bánh bao vừa mang theo đồ ăn, một bên đem mọi chuyện nói rõ ràng.

Hoàn

4. Chương 4

Không nghĩ tới tình hình thực tế có thể gọi là xuất hồ ý liệu, nguyên lai lão bà trước đây của hắn trù nghệ không tinh thông, từ khi kết hôn với lão bà, những thức ăn mỹ vị đều do vật nhỏ trước mắt làm, tuy khó có thể tin, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Tiểu cục cứng vì muốn chứng minh nên đã cố ý xuống bếp làm trứng luộc cho hắn, món này là món hắn thích nhất. Còn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ được ăn nữa.

Tuy nói vợ trước của hắn đã lừa gạt hắn nhiều như vậy, nhưng nghĩ lại một chút hắn cũng không thiệt gì, ít nhất trong một năm hắn đã có một cuộc sống mỹ mãn, có thể có tử.

Chính là có một vấn đề rất kỳ quái, vợ trước của hắn khi mua đồ ăn đều tốn rất nhiều tiền hướng hắn đòi lại, qua một tháng đầu cảm thấy rất phiền toái hơn nữa đã là người một nhà, nên hắn cũng thoải mái đem tài chính của mình đưa cho lão bà, mỗi bữa ăn đều có bốn món một canh làm cho hắn thực vừa lòng, tiền đi nơi nào hắn cũng không hỏi đến, lão bà đã chết hắn cũng không tìm được, điểm ấy rất kỳ quái. Hơn nữa hôm nay bảo bảo đi mua đồ ăn tiền đâu ra mà có?

“Cục cứng, trước kia cũng là người đi mua đồ ăn sao?”

Mua bông cải mà tốn nhiều tiền như vậy, xem ra người bán rất hắc tâm lừa gạt tiểu hài tử.

“Đúng vậy, một bữa phải có bốn món mặn và một món canh, người biết không, hảo xa xỉ, mỗi ngày chỉ có thể dùng hai mươi nguyên để mua đồ ăn. Người lại không ăn nhiều, xuẩn nữ nhân kia lại không ăn đồ ăn dư thừa, cuối cùng đều là do ta ăn.”

“Thức ăn tốn lắm sao a, ta mỗi ngày đều đưa năm mươi nguyên cho mẹ mẹ người.”

“A? Người như thế nào lại không nói sớm? Nàng nói cho ta biết người chỉ đưa hai mươi lăm, một nửa kia nhất định đem ra ngoài đánh bài. Nữ nhân phá của.”

“Cục cứng không cần nghĩ mẹ mẹ người phá hư như vậy, có lẽ nàng giữ tiền làm gì đó, hơn nữa mỗi tháng ta đều đưa cho nàng bốn ngàn nguyên, nàng không cần thiết cất xén tiền đồ ăn.”

“Ta biết người lấy hết tiền cấp cho nàng, nên ta nghĩ tốt nhất ta nên giữ lại, nếu không nàng mà giữ là bại hết.”

Bảo Bảo chạy về phòng mình lấy một cuốn sổ tiết kiệm ra. Đưa cho ta xem.

“Mười một tháng tồn bốn vạn, có thể một lần đưa cho người mua xe không cần đi vay, cầm đi? Đi vay nặng lãi không có gì tốt. Về sau không cần phiền não về chuyện tiền bạc mà đi ra ngoài sầu nào, tiền mấy tháng của người đều trong tay ta, người muốn tiết kiệm tiền nên mới đưa cho người khác giữ, bằng cách đưa cho nữ nhân kia quản? Nàng nhất dùng đánh bài hết, tới tiền học của ta cũng là một vấn đề.”

Ông trời ạ, nhà của ta có một thiên tài vạn năng cực cứng như thế này, không những có thể nấu cơm mà còn có thể quản lý tài sản, nhiều người nói ta là người không biết kiểm soát tài sản. Nhìn cái gì cũng mua, chỉ trong vòng mười ngày ta có thể ta có thể dùng gần hết tiền lương một tháng của ta, tháng trước...Không cần nói cũng biết, ta không mặt mũi mà đi vay tiền, không chịu đói cũng đã tốt lắm rồi.

Nhìn sổ tiết kiệm, lại nhìn bảo bảo, ta lại nhìn lại hầu bao của mình, ta phải thừa nhận rằng tiền lương mới phát chỉ trong vòng mười ngày, bốn trăm nguyên đã rơi đi một nửa, bằng tốc độ xài tiền của ta cũng sợ ứng với lời Bảo Bảo nói, ngay cả tiền học của tiểu hài tử chưa chắc ta lo được.

“Bảo Bảo tiền người nên giữ tiếp đi, để mua xe cũng còn thiếu hai vạn nữa, nhưng ta có yêu cầu về sau mỗi ngày ta đưa người năm mươi nguyên người có thể tiếp tục nấu cơm cho ta được không?”

“Có thể, người vẫn đưa ta cho ta năm mươi nguyên, bất quá ta sẽ giảm xuống hai món mặn và một món canh, không được oán trách, nhiều như vậy ta cũng không ăn hết, không phải là quá lãng phí sao?”

Ta định kháng nghị một chút, nhưng lại sợ Bảo Bảo sẽ không làm cho ta ăn nữa, không nên hy sinh lớn như vậy. Ai kêu chính mình lại thích ăn đồ ăn của Bảo Bảo nấu. đành phải nhận thừc.

Được xem Bảo Bảo nấu ăn là một sự hưởng thụ, tuy rằng bảo bảo nói ta bên cạnh quấy rầy y, nhưng ta vẫn kiên trì vào nhà bếp hỗ trợ, ta nhất định sẽ hỗ trợ không có quấy rầy.

Mỗi ngày ra đã muốn hình thành thói quen, tiếp tục đưa Bảo Bảo về liền cùng y đi ra siêu thị mua đồ ăn, nhìn đến nhà chúng ta, mấy nữ nhân đều nói ta là một hảo nam nhân thực không sai, còn có thể nấu cơm, tuy rằng ta đã nói với bọn họ là hiểu lầm, ta chỉ phụ trách lấy đồ ăn, người làm không phải ta, nhưng là không tắt yếu cùng bọn họ giải thích.

Mỗi khi Bảo Bảo làm xong đều liếc ta một cái, bộ dáng thật không khác biệt, cái miệng nhỏ nhắn kia nói ta thật nhảm chán, bất quá bộ dáng của y thật đáng yêu, mỗi lần vậy ta đều nghĩ muốn sờ lên một phen.

Hoàn

5. Chương 5

Ngày qua ngày không có chuyện gì xảy ra, chính là cảm giác thiếu nữ nhân. Ba tháng không bính nữ nhân đối với nam nhân mới biết tư vị nữ nhân quả thật là khó chịu.

Đêm nay nửa đêm ta mộng xuân lập tức thanh tỉnh đi vào phòng tắm, lát sau lại cảm thấy không thể nào ngủ được.

Ta ra phòng khách mở điện lên, thấy cửa phòng của Bảo Bảo đóng chặt, vì thế cẩn thận về phòng lấy ra một cái hộp chứa hơn mười cuốn A Phiến.

Ta mở đĩa lên xem nhưng lại không mở tiếng, ngồi trước màn hình mà xem, càng xem cảm thấy càng nóng nên ta tìm lon bia ướp lạnh cùng thức ăn dư.

Sau nửa đêm là lúc ta không thể không chế được bản thân mình, theo những hình ảnh trên màn hình mà bắt đầu tiến vào cao trào, bắt đầu thủ ***. Lúc đầu còn biết bận tâm hài tử đang ngủ kia mà điều chỉnh hơi thở của mình, nhưng lúc sau ngày càng không thể không chế được mình.

Nửa đêm Bảo Bảo đi WC, lúc đầu khi đi ngang qua phòng khách vốn không để ý, nhưng sau khi vào nhà WC thì đã thanh tỉnh nhiều, không cố ý mà nhìn vào màn hình.

Này không phải là phim AV sao. Lần đầu tiên nhìn gần như vậy.

Bảo Bảo đi tới cũng là lúc nhìn thấy Quang Chính đang tự phát tiết. Nhìn thấy bộ dạng mê ly cùng với bộ dáng hưởng thụ của hắn làm Bảo Bảo càng thêm tò mò.

Bảo Bảo vươn bàn tay bé nhỏ lên sờ lên nơi đang sung huyết đang phân thân đã lớn của nam nhân, hắn cảm giác nơi đó như có một tấm lụa chạm phải.

Y nhớ lại nữ nhân kia từng làm như vậy, trước kia mụ mụ y không có thói đóng cửa, nên y hay ở phía sau cánh cửa nhìn lên mụ mụ y cùng nam nhân này trên giường, làm như thế nào y cũng đại khái biết được, nhìn thấy hắn đáng thương như vậy, Bảo Bảo nghĩ mình muốn giúp hắn.

Bảo Bảo dùng bàn tay nhỏ bé của mình bao quanh phân thân của Quang Chính mà xoa bóp.

“A a!”

Quang Chính chậm rãi rên rỉ thành tiếng.

Quang Chính mơ mơ hồ hồ biết có người đang sờ hắn, hắn khó khăn mở mắt ra, vừa mở mắt liền thấy Bảo Bảo mà lấp bắp kinh hãi.

Một người trưởng thành như hắn không bao giờ nghĩ rằng một đứa một hài tử nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, vì thế hắn lập tức che kín hạ thân của mình.

“Bảo bảo trở về phòng đi.”

Quang Chính muốn tỏ ra thái độ uy nghiêm của mình.

Không nghĩ tới bảo bảo lại đối với hắn ngọt ngào cười, sau đó dùng đầu lưỡi liếm lên tay hắn, đương nhiên nơi xuân sắc bị bàn tay che lại cũng bị Bảo Bảo dùng lưỡi chiếu cố.

Không biết là còn hay bị kích thích, bản chất thú tính quay về, vừa mới muốn duy trì tôn nghiêm của mình không muốn Bảo Bảo tiếp tục thấy bộ dáng của mình, nhưng bây giờ lại buông tay đang che hạ thể mà lấy nó đè đầu của bảo bảo xuống.

Cảm giác đầu lưỡi của Bảo Bảo nghịch ngợm trên chốc nơi găng cương của mình, Quang Chính khó có thể điều khiển bản thân của mình mà tự động nâng thất lưng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo chậm rãi hàm trụ xung quanh nơi ấy và dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn. Cùng lúc sử dụng đầu lưỡi điểm nhẹ lên lỗ nhỏ.

Có lẽ cảm dục lâu ngày, nơi đó của Quang Chính cảm thấy thăng hoa, không đến một khắc nơi đó liền chảy ra dịch thể, bắn nhanh trong nháy mắt, cùng lúc đó Quang Chính đẩy đầu nhỏ của Bảo Bảo ra.

Vài giọt chất lỏng trắng rơi xuống sàn.

Quang Chính áy náy nhìn bảo bảo, không nghĩ tới câu đầu tiên Bảo Bảo nói hoàn toàn đánh mất áy náy của hắn.

“Người thật sớm tiết! Thật là vô dụng, chả lẽ mụ mụ ta lúc nào cũng cùng nam nhân vô dụng như ngươi, bị liếm vài cái liền lên cao trào? Thật là vô dụng!”

Bảo Bảo không cười vẫn cúi đầu mà nói.

Lời nói của Bảo Bảo đã kích thích tinh thần của Quang Chính, một nam nhân bình thường tối để ý chính là người khác nghĩ ngờ hắn yếu tinh lực.

Quang Chính đứng lên ôm Bảo Bảo vào trong lòng thầm nghĩ muốn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang tồn thương tự trọng của hắn, hơn nữa hắn lại không để ý mà cắn cắn đôi môi nhỏ nhắn.

Quang Chính cởi quần áo của Bảo Bảo nhưng hắn cũng không biết chính mình muốn làm gì.

Thẳng đến lúc bảo bảo không thể thở nổi, dùng bàn tay nhỏ bé đánh vai của hắn, Quang Chính mới khôi phục lý trí.

Nhìn tiểu Bảo Bảo tròn lòng ngực mình chu cái miệng nhỏ nhắn trừng mắt nhìn hắn, lương tâm Quang Chính bắt đầu nổi dậy.

Thiên a! Hắn làm cái gì! Chỉ kém một chút liền cường bạo chính con mình.

Quang Chính đẩy Bảo Bảo đang ở trong lòng mình ra liền chạy về phòng mình.

“Rầm” Một tiếng sập cửa vang lên.

Bảo Bảo mặc danh kỳ diệu nhìn cái bóng biến mất trước mắt, sau đó liền cau có mặt mũi.

“Làm cái gì? hảo tâm giúp người, có gì sai? Sao lại phát giận.”

Ai! Có một số việc có lẽ một tiểu hài tử chín tuổi không thể nào hiểu được.

Hoàn

6. Chương 6

Từ khi phát sinh sự kiện kia, mỗi lần Quang Chính nhìn bảo bảo đều có chút mắt tự nhiên, nhưng Bảo Bảo lại không có phản ứng gì, như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Quang Chính đêm hôm đó phóng túng như vậy, hẳn cho rằng mình đã lâu không có nữ nhân, cảm dục lâu ngày mới dẫn ra kết quả như vậy.

Lúc này cùng lúc có đồng nghiệp giới thiệu bạn gái cho hắn làm quen, vì thế hắn cũng chủ động đi gặp mặt.

Một ngày nọ vào buổi tan tầm đồng nghiệp nói cho hắn biết đã hẹn nữ nhân kia đêm nay gặp mặt, Quang Chính vẫn do dự một chút, đầu tiên hắn nghĩ tới bảo bảo có lẽ đã nấu cơm chờ hắn về.

“Nhà ta còn có tiểu hài tử chờ, ta mà đi thì không tốt đâu, hẹn lại ban ngày đi.”

“Này không được, lần đầu tiên gặp mặt người liền bội ước, con gái nhà người ta sẽ nghĩ người thế nào? Huống chi đứa nhỏ kia cũng không phải con người, chỉ là người không quen biết, phóng cho người khác sớm bảo nhóc tự sinh tự diệt đi, người chịu như vậy đã được rồi, chẳng lẽ vì đứa nhỏ không cùng huyết thống kia mà cả đời làm La Phu sao?”

“Được rồi được rồi, ta chỉ nói vậy, ta đi là được rồi!”

Quang Chính hiện tại mỗi lần nghe nhắc tới bảo bảo liền mất hết lý trí. Vì thế cắn răng mà gọi điện về cho Bảo Bảo, nói là đêm nay tăng ca sẽ về trễ, chính mình lại đi thân cận.

Bảo Bảo buông điện thoại xuống, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn của mình.

Làm cái gì? Xem ngày mai là cuối tuần nên làm bốn món một canh cho hắn ăn, tăng ca cũng không nói sớm. Y đứng lên mang thức ăn bỏ vào thực hộp, mang cho hắn ăn, dù sao ăn cơm xong mới có khí lực làm việc.

Bảo Bảo bỏ thức ăn vào trong hộp, ra cửa ngồi xe nửa giờ mới đến được chỗ làm việc của Quang Chính.

Bảo Bảo ngọt ngào cười với nhóm thức thức, a di trước mặt, hơn nữa ngọt ngào lên tiếng hỏi thăm, lập tức có người hảo tâm cho y biết hành tung của Quang Chính.

“Ba ba người hôm nay đi thân cận rồi, hắn không nói cho người biết sao? Nhĩ hảo ngoan. Còn biết đem cơm cho ba ba, muốn hay không a di chở người về? Minh người đi xe về không sợ hay sao?”

Bảo Bảo kiên định lắc đầu, nước mắt ở đôi mắt trực chờ rơi xuống.

“A di, người biết ba ba đi nơi nào không?”

“Người chờ một chút, ta giúp người hỏi một chút coi có ai biết không?”

Không đến một khắc, người kia liền quay trở về.

“Ba ba người đang ở quán cà phê đối diện, người muốn qua đó tìm hắn sao? Muốn ta dẫn người sang không?”

“Cám ơn a di, ta chính mình qua là tốt rồi, cái này ta đã mang đến, nếu không chê thì người cứ cầm lấy mà ăn đi.”

Bảo Bảo đem thực hạp để trên bàn, chính mình liền chạy ra ngoài.

Bảo Bảo tiến vào quán cà phê đối diện, liền nhìn thấy Quang Chính cùng với một nữ nhân cười nói vui vẻ.

Bảo Bảo xấu xa xoa xoa chóp mũi mình, hạo, người dám gạt ta, xem ta như thế nào chính chết người.

Bảo Bảo mang theo vẻ mặt khấn trương chạy qua, đi tới bàn Quang Chính đang ngồi.

“Ba ba! Không tốt, a di mà người làm cho bụng lớn lên lại tới nhà náo loạn, ô ô~, Bảo Bảo còn chưa kịp ăn cơm xong, hạo đói a!”

Vừa nói vừa ghé vào trên đùi của Quan Chính mà ô ô, nhìn cực kỳ đáng thương.

“Bảo Bảo, người nói bậy bạ gì đó?”

Quan Chính cảm giác được mọi người chung quang nghe được lời này đều liếc mắt nhìn hắn, đang muốn khiển trách lời nói nhảm của Bảo Bảo. Tiểu thư đối diện lúc này đứng lên.

“Nếu Quan tiên sinh trong nhà có chuyện, ta đây đi trước.”

Nữ nhân kia chạy trốn như phía sau có lang truy đuổi, thẳng đến không còn nghe tiếng bước chân, Bảo Bảo lúc này mới ngẩng đầu lên mà lộ ra nụ cười đắc ý.

“Quan Giai Bảo! Xem ta trở về như thế nào thu thập người? Đi trở về nhà ngay!”

Quan Chính sắc mặt bị chọc tức đến trắng bệch, liền ôm lấy Bảo Bảo đi ra ngoài.

Hoàn

7. Chương 7

Quan Chính về đến nhà liền đem Bảo Bảo vào phòng ngủ, phát hỏa đem Bảo Bảo đặt lên giường, thấy mình bị nam nhân tức giận mà đặt lên giường Bảo Bảo cũng chỉ trợn mắt nhìn đối phương.

“Bảo Bảo, người biết hôm nay mình là sai gì không?”

“Ta cái gì cũng không có làm, ta chính là cứu người khỏi tay bốn nữ nhân kia, người hẳn là phải cảm tạ ta mới đúng.”

“Người.....”

Quan Chính không thể nói gì, bắt đầu suy nghĩ có nên hay không giáo huấn Bảo Bảo một chút.

Quan Chính ôm lấy Bảo Bảo đặt lên trên gối, đi tới bên người y, định đánh xuống mông y để giáo huấn y một chút, chỉ thấy bàn tay Quan Chính nâng cao lên đến khi gần đến cái mông nhỏ nhắn đó thì ngừng lại.

Nói thật Quan Chính có chút do dự, đã không nói cho Bảo Bảo mình đi thân cận, khi Bảo Bảo đến công ty hắn làm việc mới phát hiện hắn nói dối nhất định trong lòng y bị tổn thương, mới có thể nói dối làm cho hắn khó xử, lại nói tiếp hắn cũng có điểm sai, nhưng chuyện hôm nay đã dọa bao nhiêu người về sau hắn không còn dám đi quán cà phê đó nữa.

Bảo Bảo nằm yên chờ bàn tay kia hạ xuống, qua một lúc cũng không có cảm giác đau, y biết Quan Chính đang do dự.

Bảo Bảo hấp hấp cái mũi làm khúc dọa đầu, sau đó bắt đầu khóc rống lên.

“Ta biết ngày mai chính là ngày cuối tuần nên cố ý làm bốn món mặn cùng một món canh chờ người trở về, nhưng người chỉ một cuộc điện thoại lại nói tăng ca, ta sợ người đói nên đã đi xe lên công ty đưa cơm cho người, nhưng lại phát hiện người gạt ta, ta lúc ấy tức giận nên mới có thể nói ra những lời như thế, Bảo Bảo biết nói dối là không đúng, ta quản chuyện của người, ta là vì cái gì?. Nương tử trước đây của người mang ta đến đây làm gánh nặng cho người, thời điểm mù mịt chết đáng ra ta nên vào cô nhi viện, người hảo tâm phải biết ta nghe lời là để cảm ơn người, ta chọc giận người, người không vui ta sẽ bị đánh, bị vứt bỏ! Ô ô~!!”

Bảo Bảo càng nói càng thảm, Quan Chính nghe vậy nghĩ tâm địa của mình có phải hay không rất xấu.

Nhìn Bảo Bảo ngày khóc càng lớn, Quan Chính vội vàng ôm lấy thân thể y, dùng lực nhẹ vỗ về y.

“Cục cưng, đừng khóc. Ta sẽ không không cần người, sẽ không đem người vào cô nhi viện, chúng ta vĩnh viễn là người một nhà, ta sẽ không đánh người, người xem vừa rồi nói đánh người, ta chính là chưa hạ thủ a, Bảo Bảo ngoan, đừng khóc”

“Người nói thật sao?”

“Ta thề, chính là thật.”

“Tốt lắm ngéo tay!”

Bảo Bảo còn thật sự cùng Quan Chính vương ngón tay nhỏ bé ngéo tay thề, tiểu cục cưng cũng đã thành công lừa Quan Chính đối với mình hứa hẹn.

Qua một hồi lâu, Bảo Bảo cùng Quan Chính đến bên bàn ăn, trên bàn cũng chỉ còn một ít thức ăn, Bảo Bảo lấy thức ăn ra, sau đó nhét đôi đũa vào tay Quan Chính.

“Phần của người ta đã đem tới công ty cho người, không thấy người ở đó ta đã tặng cho người khác rồi, đây là ta làm cho ta, người có vẻ vất vả, người ăn trước đi, ta làm cái khác.”

Có một hài tử hiểu biết như thế, Quan Chính cảm động đến muốn khóc, vì thế đem Bảo Bảo ôm lên trên đùi mình.

“Không cần phiền toái, cùng nhau ăn luôn là tốt rồi.”

Quan Chính yên lặng ăn cơm, Bảo Bảo đột nhiên nhảy xuống chạy vào phòng bếp lấy cho hắn một lon bia ướp lạnh. Quan Chính nhận lấy, thuận tay sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của Bảo Bảo.

Bảo Bảo vui vẻ đối với hắn cười cười, ngay thời điểm ấm áp này, Bảo Bảo quay đầu lại nhìn Quan Chính thoải mái uống rượu và ăn cơm.

Đột nhiên có một vấn đề.

“Người vội vã thân cận tìm nữ nhân, có phải hay không là do cái chuyện Điệp Phiến kia?”

Hoàn

=====

8. Chương 8

Nghe được lời này, Quan Chính uống không nhiều nhưng lại lập tức đỏ mặt, nột nột đối với Bảo Bảo nói.

“Người còn nhỏ, người không hiểu.”

“Ai nói? Ta biết, ngày đó sau khi giúp người giải quyết một lần, ta đi tìm hiểu trên sách, trên sách ghi nói sau khi hôn nam nhân còn phải làm 2-3 thứ, còn phải uy no tính dục của nam nhân, ta còn đi mượn A Phiến, thế nhưng lại cho ta mượn Điệp Phiến, làm cho ta biết được, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm.”

Quan Chính khiếp sợ trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Bảo Bảo, người đi mượn cái loại lừa đảo này, cái kia không phải phải có chứng minh thư sao?”

“Ta cầm chứng minh thư của người, cái kia cũng không có vấn đề gì, bình thường người bao lâu làm một lần? Có lẽ từ khi mù mù ta chết tới giờ người cũng đã lâu không làm, có lẽ người nhịn cũng đã lâu rồi.”

“Bảo Bảo người mượn Điệp Phiến sao?”

“Đúng vậy, ta vẫn còn giữ ở trong tủ kia.”

Nói xong Bảo Bảo liền tới tới tủ liền lấy cái kia ở ngăn kéo lấy ra, kia chẳng phải là nam nam A Phiến sao.

Quan Chính vừa thấy cái VCD trước mặt, lại bắt đầu nóng lên, mấy tên chết tiệt, hài tử nhỏ như vậy chỉ cần cầm chứng minh thư của người khác liền dám cho y mượn, ban ngày nhất định phải cùng y tới đó nói lý lẽ. Còn có cái bao của Diệp Phiến này thật sự làm hắn nóng lên, nơi đó đang phản ứng thật sự không thể nào lừa người.

Vội vàng ăn hết cơm, Quan Chính mệt mỏi đi vào phòng, đại khái lúc hơn mười hai giờ, Quan Chính thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, vì thế lén lút đi ra khỏi phòng, đầu tiên hắn cố ý đi tới trước cửa phòng Bảo Bảo nghe, thấy không có âm thanh, xác định Bảo Bảo đã ngủ, hắn mới đi tới phòng khách, mới dám mở Diệp Phiến mà Bảo Bảo đã đưa hắn xem lúc buổi chiều.

Quan Chính nhất thời không biết mình có đồng tính luyến ái hay không, nhưng nhìn thấy hình ảnh một hài tử mười tuổi bị một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn đặt dưới thân thương yêu, nơi đó chính mình lại phản ứng mãnh liệt như vậy.

Quan Chính thoát quần, bắt đầu lấy tay kích thích hạ thể của mình.

Lại không nghĩ đến Bảo Bảo đã thấy hết mọi thứ.

Bảo Bảo đi tới, thừa lúc Quan Chính đang xấu hổ sưng sốt mà đi đến mà cầm lấy phân thân của hắn, cũng học theo hình ảnh động tác trên TV mà dùng đầu lưỡi liếm trên phân thân.

Dương vật đang nổi gân xanh, Bảo Bảo lại dùng đầu lưỡi liếm làm nơi đó ngày càng lớn hơn. Nơi đó xuất hiện những đường gân xanh tím.

Quan Chính nhìn Bảo Bảo dùng đầu lưỡi liếm nơi đó của hắn, đầu lưỡi lướt qua nơi đó làm địa phương đó ngày càng tỏa nhiệt. Hắn muốn đẩy Bảo Bảo ra, lý trí nói với hắn như vậy là không đúng, nhưng *** cuối cùng cũng chiến thắng lý trí.

Quan Chính nâng mông mình lên, hạ thể cứ thế mà càng hiện rõ trước mắt Bảo Bảo, Bảo Bảo càng thêm dùng cái miệng nhỏ nhắn âu yếm nơi đó của hắn, cuối cùng thoải mái mà rên rỉ ra tiếng.

“Ân! A!”

Bảo Bảo nhìn màn hình thấy tiểu công dùng đầu lưỡi của mình liếm vào hậu môn của đối phương, Bảo Bảo nhăn mặt cảm thấy nơi đó có chút bẩn, ngay sau đó tiểu công lấy một ngón tay cắm vào hậu huyệt của đối phương.

Bảo Bảo cũng học theo lấy một ngón tay cắm vào nơi đó của Quan Chính.

Quan Chính chỉ cảm thấy phía sau mình cảm thấy lạnh lạnh, một người thông minh như hắn, đã biết chuyện gì, vừa nhìn thấy hình ảnh trên TV thì đã thấy hai người đó sắp vào cao trào.

Tên đã trên dây không thể không bắn, nhìn con người trước mặt mình không biết mình làm sai điều gì, Quan Chính quyết định cho Bảo Bảo biết chính y đang làm gì.

Hoàn

9. Chương 9

Quan Chính cắn răng đem thân thể của Bảo Bảo lại cái bàn, hung hăng cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo, sử dụng bàn tay cố định cái đầu nhỏ nhắn của hắn.

Quan Chính đem đầu lưỡi của mình vào cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Bảo quấy nhiễu, ôm lấy bả vai của Bảo Bảo như muốn đem thân thể nhỏ bé của Bảo Bảo cùng mình trở thành một.

Bảo Bảo nhú mày, sau đó như hiểu được cái gì, đột nhiên hỏi một câu.

“Vừa rồi là phương thức hôn của người Pháp sao? Ta tưởng là dùng răng cắn, vừa rồi ngươi không cắn ta, ta thật muốn nhìn ngươi làm như thế nào, ngươi mà dám cắn ta, nhất định ta sẽ cắn ngươi. Cảm giác thật không tệ!”

“Còn có nhiều chuyện phải làm a, ai kêu người nhìn lên chuyện người lớn, đối với người quả thật là quá sớm để làm, nhưng hiện tại muốn dừng cũng dừng không được.”

Quan Chính vừa nói xong liền buông cái đầu nhỏ nhắn của Bảo Bảo ra, cúi đầu xuống liếm lên nhụy hoa nhỏ nhắn trên ngực của Bảo Bảo.

“Hắc hắc, hảo ngứa, người cầm tin cún con sao?”

“Ai! Người còn quá nhỏ!”

Quan Chính cảm thán một tiếng, một oa nhi không đến mười tuổi xem ra vận không thể nào hiểu được như thể nào là hưởng thụ *khoái hoạt*

Quan Chính kéo quần lót của Bảo Bảo xuống, dùng miệng hàm trụ tiểu kê kê của hắn, Quan Chính lại dùng tay kích thích nơi hạ thể của mình, khơi mào lửa nóng, chậm rãi lấy dịch thể của mình.

Quan Chính dùng ngón tay cẩn thận đem dịch thể bôi lên tiểu cục huyết của Bảo Bảo. Cũng thử đem ngón tay của mình vào cục huyết nhỏ bé của Bảo Bảo, nhẹ nhàng mở rộng nơi đó.

Ngón tay xâm nhập không biết chạm vào nơi nào kích thích Bảo Bảo, Bảo Bảo bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ.

“A a ~~ ần!”

Thanh âm đáng yêu kiều mị kích thích hạ thể của Quan Chính, nơi đó bắt đầu run rẩy mà đứng lên, Quan Chính muốn kích thích Bảo Bảo thêm, vì thế lấy tay kích thích thêm nơi hậu huyết của Bảo Bảo. Nhẹ nhàng hỏi: “Nơi này thoải mái sao? Hay là muốn sâu thêm nữa?”

Bảo Bảo đối với tình hình này không hề có kinh nghiệm, cảm thấy nơi hạ thể của mình run rẩy mà bắt đầu bối rối, y chỉ biết ngón tay trong cơ thể mình lướt qua trong đó cảm thấy hảo ngứa, trực giác muốn Quan Chính lấy ngón tay ra, y cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Dem ngón ta người lấy ra, không cần ngón tay người, thật là khó chịu a.”

Bảo Bảo lấy tay ôm lấy thân thể của Quan Chính.

“Tốt lắm, không cần tay ta, đồ thứ khác được không?”

Quan Chính ôm lấy Bảo Bảo đặt xuống ghế sofa, hắn thì đối mặt với Bảo Bảo, hai tay đem chân Bảo Bảo nâng lên.

Quan Chính đem hạ thể của mình nhắm thẳng ngay tuyệt cục huyết của Bảo Bảo mà đi vào.

“A!” Bảo Bảo kêu lên một tiếng chỉ biết có vật gì đó đi vào tiểu thí của mình, cảm thấy nơi đó nhiệt trường cảm thật thứ đó rất lớn, đặc biệt khi Quan Chính động thân thể thì y lại cảm giác càng thoải mái.

Ước chừng qua một khắc, Bảo Bảo liền cảm thấy động tác sát nhập đó có chút nhàm chán.

“Người có khỏe không?Ta trong bụng cảm thấy kỳ quái, tựa như ta nghĩ không ổn lắm, người làm chừng nào mới có thể rút ra?”

“Không có, đợi lát nữa, người thấy thoải mái một chút, người sẽ lập tức thích.”

“Được rồi, nếu làm vậy khiến người cảm thấy thoải mái, nhưng là ta nghĩ rốt cuộc người lấy gì cắm vào cơ thể ta, thật là tiểu kê kê sao? Kê kê của người lớn vậy sao?”

Làm một người nam nhân sao có thể để cho người khác nghi ngờ nơi đó của mình nhỏ. Quan Chính giống như nóng lòng chứng minh, ôm Bảo Bảo ngồi dậy, ý muốn Bảo Bảo nhìn nơi đó của mình.

Bảo Bảo thấy được cái kia của hắn đang bao gọn trong nơi đó của mình, nộn thịt phần hồng gầy gao bao lấy phần thân xanh tím của nam nhân.

Bảo Bảo nghiêm túc nhìn nơi đó của Quan Chính mà thấy hắn, mà cũng vì đang kích tình mà khuôn mặt trở nên hồng hồng và cùng lúc đó Bảo Bảo đã có một lời thề.

“Ta hiện tại cho người sáp, chờ nơi đó của ta lớn lên, người nhất định phải để ta sáp.”

Hoàn

10. Chương 10

Quan Chính nên cảm thấy may mắn vì khi Bảo Bảo nói lời này hấn đạt tới cao trào nên không thể nghe, nếu không nhất định hấn sẽ bị dọa đến không thể tiết.

Hạ thể Quan Chính vận động vài cái liền đem tinh hoa của mình bắn hết vào trong người của Bảo Bảo.

Quan Chính đặt Bảo Bảo trên ghế sô pha, nhưng vừa đặt mông Bảo Bảo xuống ghế sô pha y liền phát ra tiếng kinh hô: “A! Đau!”

Bảo Bảo ôm chặt lấy Quan Chính không chịu buông tay.

Quan Chính đau lòng ôm lấy Bảo Bảo ngồi trên người mình, còn hấn thì ngồi trên ghế sô pha, làm cho Bảo Bảo thoải mái dựa trên ngực mình.

Quan Chính dựa cằm mình trên đỉnh đầu Bảo Bảo, tự trách hỏi.

“Bảo Bảo thân thể người không sao chứ?”

“Hoàn hảo, đừng lo, chỉ là thí thí có điểm đau.”

“Như vậy a? Thật xin lỗi Bảo Bảo, ta đối với người thật quá phạm, ta đáng chết.”

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ cần sau này người phải nhớ rõ, sớm về nhà, nhớ ta ở nhà chờ người là tốt rồi, người còn tìm nữ nhân nữa không? Chuyện nữ nhân làm được Bảo Bảo cũng có thể làm được a! Ta có thể nấu cơm cho người, ngay cả chuyện người lớn ta cũng có thể cùng người làm, như vậy người còn đi tìm nữ nhân nữa không?”

“Ân, ta nhớ kỹ, ở nhà lúc nào cũng có Bảo Bảo chờ ta, về sau ngày nào ta cùng Bảo Bảo sẽ bên nhau, ta sẽ chịu trách nhiệm với người.”

“Chịu trách nhiệm? Nghe sao giống phim tình cảm nam diễn viên sau khi ở một đêm tại nhà của nữ diễn viên, đêm hôm sau đều nói những lời như thế này, uy! Người không cần để ý.”

“Bảo Bảo chờ người mười tám thì ta cũng đã bốn mươi, đến lúc đó nhìn ta như một lão nhân, người xác định còn muốn bên ta sao?”

Quan Chính mơ hồ cùng Bảo Bảo bàn luận về tương lai.

Bảo Bảo không phải là hài tử thân sinh của hấn, chờ khi Bảo Bảo có thể tự lập, y như thế nào còn quan tâm tới phụ thân không có cùng huyết thống như hấn sao?

“Người yên tâm, ta biết người bốn, ta không chiếu cố người thì người sẽ bị bốn nữ nhân khác lừa, cho nên ta sẽ luôn bên người, nhìn thấy nữ nhân nào khả nghi, ta sẽ thay người đuổi các nàng đi, coi như ta làm việc thiện đi.”

Bảo Bảo nói như đang bản thân mình đang ban đại ơn cho Quan Chính.

“Bảo Bảo người còn nhỏ, sao lại có thể nói vậy, về sau người sẽ hối hận, bắt quá người yên tâm, nếu người không muốn có nữ nhân vào cửa gọi nàng là mẹ, ta sẽ đáp ứng người, trước khi người trưởng thành ta sẽ không cưới vợ. Phụ tử chúng ta sẽ bên nhau vài năm”

“Ta còn nhỏ sao? Chờ qua một thời gian, khi ta mười ba tuổi lúc đó ta cũng đã trưởng thành, thời điểm đó có thể làm, hảo hảo rửa thí thí của người chờ Bảo Bảo đến đi.”

“A!?”

Quan Chính mở to hai mắt không tin được những gì mình vừa nghe, đây sao có thể là lời của một hài tử chín tuổi nói sao? Đứa trẻ này đang suy nghĩ gì? Là ai dạy cho y?

Quan Chính đem những lời của Bảo Bảo thành những lời nói đùa, cũng không đặt ở trong lòng, hơn nữa cuộc sống cũng rất hạnh phúc, trước khi ra cửa có người đứng trước cửa nói hẩn về sớm, về nhà có người nấu cơm chờ hẩn về, cuộc sống như vậy đã quá đủ

Cuối tuần Bảo Bảo cho hẩn một cơ hội thân cận, nói cho hẩn phát tiết dục vọng của mình, tuy rằng qua hôm sau vì hẩn không thể tiết chế chính mình mà làm Bảo Bảo nằm một chỗ cả ngày, nhưng Bảo Bảo vẫn kiên trì muốn hẩn làm, nói là sợ hẩn không kiềm chế được tìm người khác, tìm một mục tiêu cho y.

Cuộc sống như vậy có thể coi là hạnh phúc? Nhưng lại có một chuyện lại làm tan vỡ hết cuộc sống êm đẹp của cả hai.

Hoàn

11. Chương 11

Thời gian nhảy mắt trôi qua, một một buổi sáng Bảo Bảo thực bình tĩnh nói với Quan Chính.

“Ta tối qua bị mộng tinh, sàng đan đặt ở kia, buổi tối ta sẽ giặt, giữa trưa người có ăn cơm không?”

“Này.....”

Quan Chính đang do dự muốn hỏi có phải hay không Bảo Bảo muốn cùng hẩn làm chuyện năm xưa, chỉ nghĩ nhưng lại không dám nói ra miệng.

“Giữa trưa ta phải tăng ca.” Quan Chính nghẹn lời cũng chỉ có thể nói ra một lời như vậy.

“Không trở về không sao, buổi tối ta sẽ làm bữa ngon chút để chúc mừng, ta đã lớn, người nghĩ xem có muốn đặc biệt ăn gì không? Sau khi học về ta sẽ đi mua.”

“Chân gà nướng, thịt nướng, cá nướng, ba ba hấp, tiện đường thì mua một chai rượu đế, ta phải đi làm. Người hôm nay tự đi xe đi học nha, hôm nay công ty ta có việc gấp.”

Quan Chính nghĩ Bảo Bảo nói là sự thật, mà đã là sự thật thì tránh không khỏi, chịu một chút trước tiên làm tắm rửa, lại uống một chút rượu, để mình say đi để không nhớ gì, như thế thì mọi chuyện cũng sẽ trôi qua.

Quan Chính bối rối trốn đi, thiếu chút nữa đụng vào khung cửa.

Bảo Bảo nhăn mặt, kỳ quái nhìn bố dượng y, y bình thường cũng hay cần nhăn bộ dáng của hẩn trông thật buồn, nhưng không kỳ quái như hôm nay, tái quan sát, hẩn đúng là buồn a.

Sắc nhân không có can đảm, thật không biết hẩn là người như thế nào, ở bên ngoài thì không dám quá thân mật với y, sợ người khác nhìn ra điều gì đó, lúc y chín tuổi liền đem y ăn, ăn y hết bốn năm liền, nhưng mỗi lần ăn y xong hẩn đều có cảm giác tội lỗi nghiêm trọng.

Y đã từng nói chờ y trưởng thành, sẽ làm công, nhưng y không thể tưởng tượng được, y còn nhỏ như vậy, hẩn sợ cái gì? Chẳng lẽ tắm rửa một chút thì nơi đó sẽ không đau sao? Có lẽ hẩn cần an ủi tâm lý của mình? Còn muốn uống rượu, đáng sợ đến vậy sao?

Buổi tối Quan Chính đợi đến khi công ty đóng cửa mới đi về, cho dù tâm tình phức tạp nhưng vẫn không thể không về nhà. Vào cửa đã không nhìn gì mà đã ngồi vào bàn.

Bảo Bảo mang canh ra liền nhìn thấy Quan Chính cầm chai rượu mà uống. Đồ ăn thì không ăn thứ gì.

Bảo Bảo không đồng ý mà nhìn Quan Chính, chậm rãi la hẩn.

Quan Chính loạn choạng đứng dậy.

“Bất cứ giá nào, làm liền làm đi, ai kêu ta thượng người trước, hiện tại hối hận cũng đã trễ, coi như báo ứng, người tới đi.”

Quan Chính loạn choạng đi đến trước mặt Bảo Bảo, đứng đối diện với Bảo Bảo.

Bảo Bảo ngửi thấy mùi rượu từ thân thể hẩn, khó chịu đẩy hẩn ra.

“Người hối hận? Người có cái gì phải hối hận?”

“Ta hối hận đã thương người, ta không phải là người, sớm biết ta nên tìm người nữ nhân khác khi mục mục người đã chết, người chính là con mình, người không phải nói muốn làm công sao, coi như ta trả cho người. Đến đây đi!”

Bảo Bảo đẩy ghế đứng lên, đôi mắt đỏ hoe đối với Quag Chính hét lên.

“Người không cần hối hận, hối hận phải là ta, người cho người thật giỏi sao? Ta đối với tửu quỷ như người còn không có hứng thú, ta này không bám theo người nữa, người muốn tìm nữ nhân thì đi tìm đi! Ta về sau không còn quan hệ với người, người là kẻ phụ, ta là con, chúng ta cứ như vậy đi!”

Ngày thứ hai, Quan Chính thấy mình tỉnh dậy ở sô pha, mở mắt ra lại cảm thấy sau cơn say vừa đau bụng vừa đau đầu, phát hiện trên bàn không có thứ gì, cửa phòng Bảo Bảo vẫn còn đóng, cảm thấy có điềm xấu.

Quan Chính nhớ lại chuyện tối qua, sắc mặt lập tức đại biến, hình như hắn đã nói gì sai.

Quan Chính đứng lên tới trước cửa phòng Bảo Bảo. Nâng tay lên gõ, Bảo Bảo bên trong mở cửa ra

“Bảo Bảo sớm.”

Quan Chính lấy lòng hỏi.

Bảo Bảo cũng không thèm liếc mắt hắn một cái, sách cặp bước qua hắn đi ra khỏi cửa.

Quan Chính lại mở miệng nói.

“Hôm qua là ta sai.”

Bổn! Sáng sớm không nên chọc tức Bảo Bảo. Đợi tối Bảo Bảo về nói sau.

Hiển nhiên Quan Chính đã sai lầm rồi, sự tình so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Hoàn

12. Chương 12

Quan Chính biết rõ chính mình nói sai đã làm đắc tội với Bảo Bảo, buổi tối về nhà sợ đối mặt với sắc mặt âm trầm của y, vào cửa cố ý đi chậm lại.

Trước kia giờ này Bảo Bảo đã nấu xong đồ ăn, ngồi bên cạnh bàn chờ hắn về, nhưng hôm nay hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Quan Chính khẩn trương đi vào cửa, nhưng bàn ăn trống rỗng, tại trù phòng cũng không có động tĩnh, Quan Chính đi vào cửa liền không thấy người, hắn đi vào trong phòng Bảo Bảo cũng không có ai, Quan Chính tự an ủi mình, có khả năng Bảo Bảo còn ở lại trường làm bài tập gì đó, đợi lát nữa y sẽ về.

Quan Chính ngồi trên bàn chờ a, chờ a, đợi lâu đến nỗi ngủ quên trên bàn, thảng đến tiếng điện thoại vang lên hắn mới giật mình tỉnh giấc.

“Uy! Cho hỏi tìm ai? Đúng vậy, ta đã biết, có thể nói Bảo Bảo nghe điện thoại không? Y đang làm bài sao? Vậy không nên quấy rầy.”

Quan Chính buồn bã để điện thoại xuống, vừa rồi là đồng học của Bảo Bảo gọi tới, nói Bảo Bảo hôm nay ở nhà hắn, bọn họ cùng nhau làm bài tập, nhìn trời đã khuya, nên hắn xin phép cho Bảo Bảo ở lại, hôm nay sẽ không về.

Quan Chính đói bụng, nằm trên giường, như thế nào cũng không ngủ được.

Ngày hôm sau, Bảo Bảo trở về nhà. Vào cửa chỉ nói một câu.

“Ba, ta đã về, ta đã ăn ở bên ngoài, còn có bài tập ta trở về phòng ngồi làm.”

Quan Chính nhìn bàn ăn trống rỗng muốn hỏi một câu, cơn chiều của hắn phải làm sao bây giờ? Nhưng hắn biết hắn đắc tội với Bảo Bảo trước, Bảo Bảo đang tức giận, chắc chắn sẽ không để ý tới hắn.

Còn có phải vừa rồi Bảo Bảo gọi hần là ba? Không bình thường thực không bình thường, Bảo Bảo trước kia mặc kệ hần nói sao vẫn chỉ gọi tên hần, hiện tại sao lại gọi hần là ba ba, lòng hần cảm thấy như muốn khóc, không biết có phải hay không là do đói bụng.

Loại tình huống này xảy ra một ngày, hai ngày.....Thẳng đến, Quan Chính biết được Bảo Bảo sẽ không nấu ăn cho hần nữa, hần lại trở về thói quen ăn uống trước đây chỉ biết có uống rượu.

Đột nhiên có một ngày, Bảo Bảo bước vào cửa, Quan Chính định cùng Bảo Bảo hảo hảo nói chuyện, nói thật ra mấy ngày nay hần đã không chịu nổi, thức ăn ở quán thật sự không ngon, Bảo Bảo nấu mới là mỹ vị, chỉ có Bảo Bảo nấu mới hợp khẩu vị của hần.

Bảo Bảo mới vào cửa, Quan Chính liền vọt đến.

“Bảo Bảo, ta nghĩ.....”

Quan Chính còn chưa nói xong, Bảo Bảo liền tránh qua cho nữ nhân phía sau đi vào.

“Người này chính là kế phụ của ta không cần phải sợ, chúng ta vào phòng nói chuyện đi.”

Nói xong, Bảo Bảo liền kéo nữ sinh kia vào phòng của mình.

Đi ngang qua trước mặt Quan Chính, Bảo Bảo ngay cả liếc mắt cũng không làm, chỉ nói một câu.

“Có chuyện, buổi tối nói sau, chúng ta còn phải làm bài tập.”

“Bá phụ hảo.”

Nữ sinh kia chào hỏi.

Quan Chính sững sốt một chút, nhưng cũng trả lời.

“Hảo.”

Nhìn Bảo Bảo lôi kéo nữ sinh vào phòng, đóng cửa lại, Quan Chính bắt đầu nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng kia, sờ sờ túi áo thấy còn gói thuốc.

Hần vô thức lấy điều thuốc ra châm lửa, hần lại nhớ tới Bảo Bảo không thích hần hút thuốc trước mặt y, hần cũng đã vài năm không có hút thuốc. Quên đi, dù sao Bảo Bảo cũng đã mặc kệ hần.

Ước chừng khoảng một giờ sau, Quan Chính cũng đã hút hết gói thuốc, nhìn cửa phòng Bảo Bảo mở cửa ra, Bảo Bảo đưa nữ sinh kia ra ngoài, sau đó tới trước mặt hần.

“Ba, người có chuyện muốn nói với con sao?”

“Bảo Bảo, người kia là đồng học của con sao, so với người ta cảm thấy nàng lớn hơn, người lại còn nhỏ, hai người các người không cảm thấy không thích hợp sao?”

Bảo Bảo nháy mắt, đồng học đó so với y lớn hơn ba tuổi.

“Sẽ không a, ta thích người hơn ta, hơn nữa nàng đối với ta thành thực, ít nhất nàng nói cho ta biết, nàng thích ta, cảm tình sau này có thể bồi dưỡng? Ta quyết định cùng nàng xây dựng tình cảm.”

“Người còn nhỏ a.”

“Nhưng ta biết mình đang làm gì? Đối với việc mình làm tuyệt sẽ không hối hận.”

Nói xong nói, Bảo Bảo vào phòng không trở ra.

Hoàn

13. Chương 13

Quan Chính lấy một chai rượu ra ngồi uống một mình, chỉ một ngụm mà hết nửa chai, hần không nói gì vì trong lòng cảm thấy không thoải mái, áp lực khó chịu.

Khoảng hai ba giờ đêm, Bảo Bảo bị thanh âm nồn mửa đánh thức, đi vào WC liền thấy Quan Chính đang dựa vào bồn cầu mà ói, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, có lẽ do hắn đã uống quá nhiều rượu.

Bảo Bảo vốn đã quyết tâm mặc kệ hắn, nhưng nhìn hắn như vậy, vẫn như thói quen cũ mà bắt đầu lo lắng.

Bảo Bảo đi đến vỗ vỗ lưng hắn, muốn hắn thoải mái một chút, nhìn thấy hắn không còn nồn mửa nữa, liền lấy khăn ướt lau mặt cho hắn, cầm chén nước uy hắn uống. Nhìn hắn ngồi dưới đất tỉnh táo trở lại, mới chậm rãi đem lo lắng nói ra.

“Uống rượu nhiều rất khó chịu, về sau cẩn thận một chút, hiện tại có điểm nào khó chịu không?”

“Người không phải mặc kệ ta sống chết sao? Còn để ý tới ta làm gì?”

“Người nói đạo lý một chút được không? Là người hối hận khi ở bên ta, ta mới quyết định làm một người con bình thường.”

“Nói hối hận, không bằng nói ta lo lắng, người còn nhỏ sau này có nhiều biến cố, sau này sẽ có rất nhiều biến cố, ta và người làm chuyện đó, hiện tại không sao nhưng có khả năng sau này người sẽ cảm thấy không bình thường thậm chí là dơ bẩn, sau đó người sẽ cảm thấy người kế phụ như ta đã hủy người. Ta không muốn người lớn lên hận ta, người nói ta yếu đuối cũng được, không dám đối diện với sự thật cũng thế, ta chính là không bỏ xuống được.”

“Ta không hối hận, lần đầu gặp người ta đã để ý tới người, ta chỉ biết người là người tốt, người có biết không? Nói mụ mụ ta chọn người, không bằng nói ta mới là người chọn người, người đầu tiên gặp người chính là ta, ta cảm thấy người là người tốt nhất có thể cùng ta khoái hoạt cả đời ta mới nói mụ mụ gả cho người.”

Quan Chính mông lung nhìn Bảo Bảo nở nụ cười.

“Người có lẽ không nhớ rõ, ở trạm xe người đã cứu một tiểu hài tử, người đó chính là ta, ta vẫn nhớ rõ ánh mắt ôn nhu của người lúc ấy, lời nói ôn nhu ra sao. Ta lúc ấy thật thất vọng, người nhất định nhận thức không ra. Ta lúc ấy đã nghĩ nhất định phải tìm được người, báo đáp người.”

“Bảo Bảo người đã làm rất nhiều thứ cho ta. Mọi người ai cũng nói nuôi dưỡng nhi tử để sau này dưỡng già, thời điểm người trưởng thành thì cũng là thời điểm ta đã già, ta chỉ cần người mai này mà có cưới vợ sinh con, không cần mặc kệ tiểu lão đầu như ta là tốt rồi.”

“Sợ? Vậy người có thể làm thê tử của ta a, như vậy người không cần sợ không có người dưỡng người, người có con, ta có lão bà, như vậy sẽ thỏa đáng a!”

“Này.....”

Quan Chính nhu nhu đầu vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng vẫn không thể nói được.

“Bảo Bảo người không hối hận sao?”

“Về sau người không cần hối hận, cũng không cần để ý tới bốn nữ nhân, về sau người là của ta, ta là của người cứ như vậy.”

“Hảo!”

Quan Chính mơ mơ màng màng đáp ứng.

Bảo Bảo đem hắn đặt trên giường, thoát quần áo hắn, nói muốn để hắn ngủ thoải mái một chút, nhưng thế nào ngay cả quần lót cũng thoát ra?

Bảo Bảo cúi đầu thấp xuống, liếm lên hạ thể của hắn, Bảo Bảo vuốt ve âm nang kích thích lửa nóng của hắn, đưa đầu lưỡi di chuyển trên phân thân, tinh hoa của Quan Chính khổng lồ không được mà tự động bắn ra.

“A!”

Quan Chính nâng hạ thể mình lên, hưởng thụ sự phục vụ của Bảo Bảo, uống rượu nhiều làm hắn không nghĩ tới phải động.

Bảo Bảo không biết lấy cái gì đưa vào phía sau, cái gì đó lạnh lạnh đưa vào hậu đình hắn.

“Người đáp ứng làm lão bà của ta, ta liền đi vào, sẽ không đau lắm đâu”

Chờ Quan Chính phản ứng lại, tiểu kê kê của Bảo Bảo đã cắm vào cơ thể của hắn, hối hận cũng đã chậm.

Qua ngày hôm sau, Quan Chính đứng lên, liền nhìn thấy Bảo Bảo mang một chén nước trước mặt hắn.

“Uống nước trước đi. Điểm tâm ta có làm cháo gà cho ngươi, ngươi nên nghỉ bệnh một ngày đi, ta cũng đã gọi điện cho trường học, nói ngươi hôm nay bị bệnh ta muốn ở nhà chiếu cố ngươi, cho nên hôm nay chúng ta nghỉ một ngày. Ngươi có thoải mái không? Đừng lo, ngươi cứ nằm trên giường nghỉ ngơi, ngươi muốn cái gì liền nói với ta, ta sẽ thay ngươi đi mua.”

Cục cưng rất kinh nghiệm nói.

“Kỳ thật.....”

“Làm sao không thoải mái sao?”

“Không có, nơi đó của ta cũng không đau lắm, đại khái có thể ngươi còn nhỏ, không có cảm giác gì nhiều.”

“Hắc hắc, phải không? Chúng ta đây liền làm đến nó có cảm giác mới thôi.”

Bảo Bảo bị tổn thương lòng tự tôn liền bổ nhào lên trên giường, quyết định làm Quan Chính sượng mặt mới thôi, như vậy là uống phí ngày nghỉ hôm nay sao?

“Bảo Bảo vẫn nên để ta làm đi?”

“Không cần, ngươi đáp ứng làm vợ ta, ta muốn làm nhà trai, nâng lên, nâng cái mông của ngươi lên, Bảo Bảo đến đây.”

Vạn năng cục cưng của chúng ta không hề là trẻ ngoan, hắn lừa cái danh lão bà, từ đó đi lên trở thành vạn năng tiểu công, này chính là nói sau.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nang-bao-bao>